

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.848 van 25 november 2002
in de zaak A. 96.273/XIV-139**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 Rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kirgizische nationaliteit, op 6 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 april 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 13 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 6 september 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

“Betrokkene werd verhoord op 19 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, Kirgizisch staatsburger van Russische origine, verklaart dat hij en zijn gezin problemen zouden gehad hebben omwille van hun origine. Betrokkene zou begin januari 2000 door een onbekende persoon van Kirgizische origine aangesproken zijn om vrijwillig ontslag te nemen op zijn werk. Betrokkene zou deze persoon, vanaf de derde ontmoeting in het gezelschap van zijn vrienden, geregeld ontmoet hebben. Deze personen zouden betrokkene herhaaldelijk geslagen hebben omdat betrokkene de eis van het ontslag niet naleefde. Er zou van betrokkene tijdens één van de aanvallen geld geëist zijn. Betrokkene zou ook geregeld dreig telefoons ontvangen hebben. Op 5 februari 2000 zou betrokkene opnieuw aangevallen zijn, ook zijn loon zouden de aanvallers gestolen hebben. Op 15 februari 2000 zouden vier personen in een politie-uniform bij betrokkene thuis gekomen zijn en het huis doorzocht hebben. Hierna zou betrokkene nog wekelijks aangevallen zijn, dit tot 20 maart 2000. Op 2 april 2000 zou betrokkene, samen met zijn vrouw en hun minderjarig kind, hun land verlaten hebben. Op 10 april 2000 vroegen ze asiel aan.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal een aantal verklaringen hebben afgelegd die tegenstrijdigheden vertonen met de door zijn vrouw afgelegde verklaringen voor dezelfde asielinstantie, waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van de door betrokkene ingeroepen feiten. Zo verklaarde betrokkene dat hij tweemaal aangesproken werd door een onbekende persoon, pas vanaf de derde ontmoeting zou deze persoon vergezeld geweest zijn van nog drie andere personen (CGVS man, p. 4-5-6). Betrokkenes vrouw verklaarde daarentegen dat haar man éénmaal de onbekende persoon alleen ontmoette en dat hij bij de tweede ontmoeting vergezeld was van anderen (CGVS vrouw, p. 4). Betrokkene verklaarde dat de aanvallers vóór het incident van 5 februari 2000 (waarbij betrokkenes loon werd gestolen) al eens geld van hem hadden geëist (CGVS man, p. 9-10). Betrokkenes vrouw verklaarde daarentegen dat de aanvallers vóór 5 februari 2000 nooit geld aan haar man gevraagd hadden (CGVS vrouw, p. 7). Betrokkene verklaarde dat de aanvallers slechts éénmaal zijn loon (die hij iedere 5e dag van de maand kreeg) hebben afgenomen. Betrokkene verklaarde dat deze personen zijn loon op 5 maart 2000 niet afgenomen hebben (CGVS man, p. 14). Betrokkenes vrouw verklaarde nochtans dat het loon van haar man ook op 5 maart 2000 werd afgenomen door de aanvallers (CGVS vrouw, p. 11). Betrokkene verklaarde dat hij vijf dagen na de aanval op 5 februari 2000 klacht is gaan indienen bij de politie. Volgens betrokkene zouden ze tussen 5 februari 2000 en 10 februari 2000 geen dreig telefoons ontvangen hebben (CGVS man, p. 8). Betrokkenes vrouw verklaarde dat ze gedurende deze dagen wel dreig telefoons ontvingen en dit zowel overdag als ‘s nachts (CGVS vrouw, p. 11).

Wat de dreig telefoons betreft dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene verklaarde dat het steeds zijn vrouw was die de telefoons opnam en nooit zijn ouders (CGVS man, p. 9). Betrokkenes vrouw verklaarde dat zijzelf maar ook haar schoonouders de telefoon hadden opgenomen (CGVS vrouw, p. 7).

Tenslotte moet nog opgemerkt worden dat uit betrokkenes verklaringen blijkt dat het steeds dezelfde vier personen waren die betrokkene aanvielen (CGVS man, p. 7-9-10). Betrokkenes vrouw verklaarde hieromtrent dat haar man gezegd had dat het steeds andere personen waren zodat hij ze niet zou herkennen (CGVS vrouw, p. 5-7).

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (geboorteaktes, rijbewijs en een huwelijksakte) veranderen niets aan het bovenstaande.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in combinatie met de schending van artikel 48 van dezelfde wet en artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag van 28 juni 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend en dat de bestreden beslissing een manifest gebrek aan motivering vertoont; dat de verzoekende partij in zes onderdelen van het middel de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen tegenstrijdigheden weerlegt;

2.1. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet betreft, deze bepaling luidt als volgt : “Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die ten dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”; dat verzoekers asielaanvraag is

behandeld en afgewezen overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat hieruit volgt dat de verzoekende partij de schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen doch betwist dat die motieven de beslissing kunnen dragen en dat zij derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel de tegenstrijdigheid inzake het aantal keren dat zij door onbekende personen werd aangesproken, verklaart door het feit dat zij haar echtgenoot niet had gesproken over de eerste ontmoeting, hetgeen blijkt uit haar verklaring op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op kennelijk onredelijk wijze tot een tegenstrijdigheid inzake het aantal ontmoetingen met onbekende personen heeft besloten; dat de verzoekende partij misschien niet onmiddellijk over de eerste ontmoeting met haar echtgenote heeft gesproken, doch dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij daarover heeft gezwegen na de latere moeilijkheden met derden; dat het middel in dit onderdeel ongegrond is;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het feit of de aanvallers vóór 5 februari 2000 al geld hadden geëist, verklaart door het feit dat zij het voorval van 5 februari 2000 niet aan haar echtgenote had verteld om haar niet ongerust te maken;

Overwegende dat de vaststelling van deze tegenstrijdigheid evenmin op kennelijk onredelijke wijze blijkt te zijn gedaan, nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij haar echtgenoot er achteraf ook niet over zou hebben gesproken;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het aantal keren dat haar loon werd afgenomen, wijt aan een vertaalfout; dat de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote voordien steeds consistent en coherent waren; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande verduidelijking had moeten vragen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden effectief voorkomen in de verhoorverslagen; dat de verhoren werden afgenomen in aanwezigheid van een tolk; dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenote op- of aanmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertaling of de verhoorverslagen; dat zij het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken na voorlezing in het Russisch hebben ondertekend; dat zij aldus geen vertaalfout aannemelijk maken; dat het de verzoekende partij toekomt een zorgvuldig en coherent relaas te geven van de feiten die zij wenst aan te voeren en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om haar met eventueel vastgestelde tegenstrijdigheden te confronteren;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet ontvangen van dreigtelefoons na 5 februari 2000 geen steun vindt in de verhoorverslagen; dat de verzoekende partij, anders dan in de bestreden beslissing wordt vermeld, blijkens het verhoorverslag op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat er tussen 5 en 10 februari 2000 wél dreigtelefoons waren;

Overwegende dat de verzoekende partij blijkens het verhoorverslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad heeft verklaard dat er dreigtelefoons zijn geweest tussen 5 en 10 februari 2000; dat uit het verhoorverslag van de echtgenote van de verzoekende partij echter blijkt dat zij heeft verklaard dat er toen geen dreigtelefoons waren; dat die verklaringen in de bestreden beslissing aan de verkeerde persoon zijn toegewezen, doch dat de loutere verwisseling van de verzoekende partij en haar echtgenote geen afbreuk doet aan de tegenstrijdigheid die in hun beider verklaringen ligt;

2.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande het feit of de ouders van de verzoekende partij al dan niet de dreigtelefoon hebben aanhoord, verklaart door het feit dat de telefoon werd opgenomen terwijl de verzoekende partij werken was en zij dus niet kon weten of er iemand had opgenomen buiten haar echtgenote;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is om met de betreffende tegenstrijdigheid rekening te houden, vermits het niet aannemelijk is dat de ouders van de

verzoekende partij nooit over door hen aanhoorde dreigtelefoons zouden hebben gesproken tegen de verzoekende partij;

2.3.6. Overwegende dat de verzoekende partij in een zesde onderdeel de tegenstrijdigheid aangaande de vraag of het dezelfde dan wel andere personen waren die haar lastig vielen, wijt aan een verkeerde weergave van de verklaringen van haar echtgenote, mogelijk aan een vertaalfout;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden effectief voorkomen in de verhoorverslagen; dat de verhoren werden afgenomen in aanwezigheid van een tolk; dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenote op of aanmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertaling of de verhoorverslagen; dat zij het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken na voorlezing in het Russisch hebben ondertekend; dat de verzoekende partij aldus geen vertaalfout of een foutieve weergave van de verklaringen van haarzelf of haar echtgenote aannemelijk maakt;

2.3.7. Overwegende dat de bestreden beslissing bovendien niet punt per punt dient te worden gelezen doch in haar geheel; dat het geheel van tegenstrijdigheden of ongerijmdheden in de verklaringen het weigeringsmotief vormt en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.